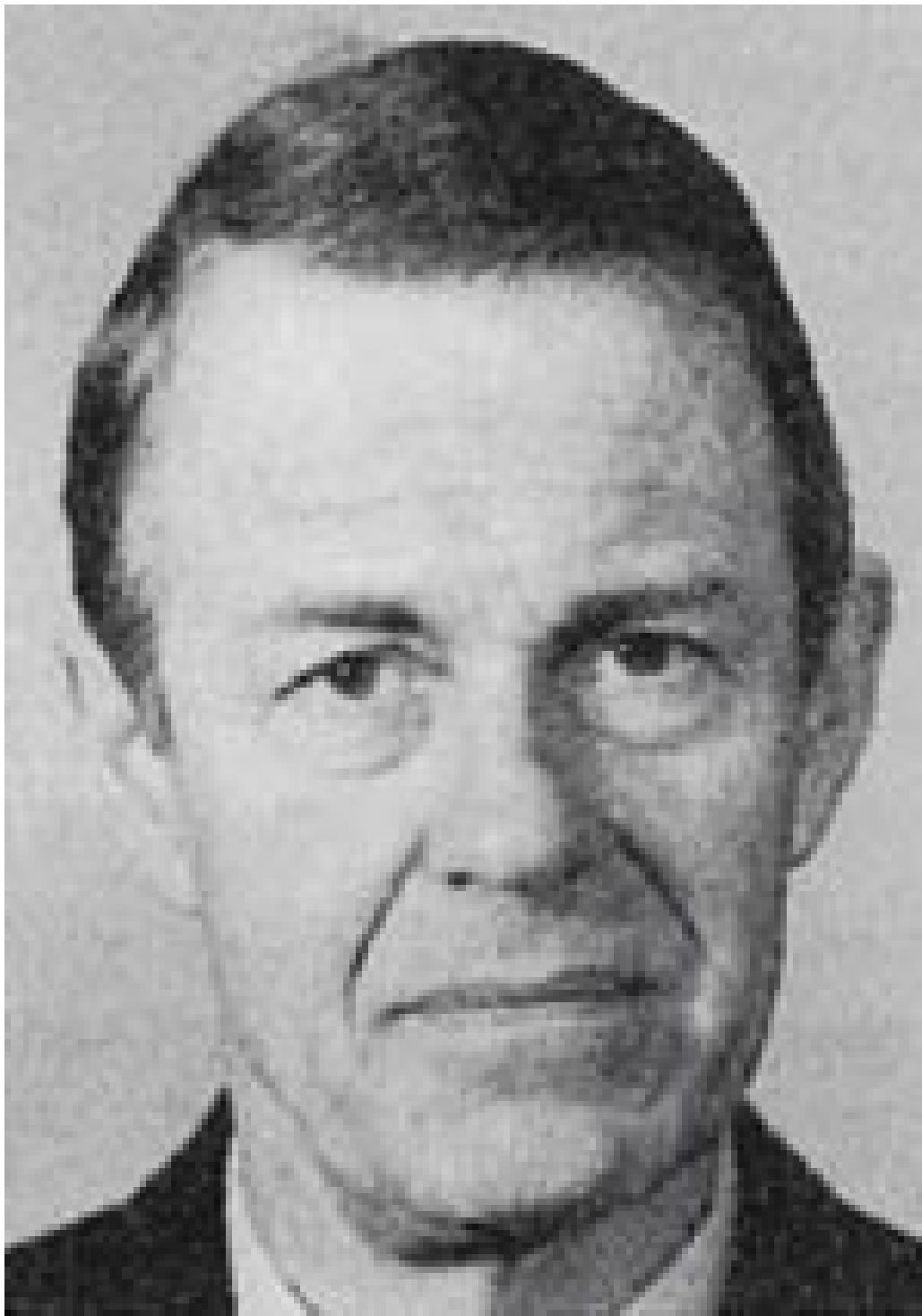

Minneord

OSS IMELLOM

Ole Herman Robak døde 1. juli 2004, 76 år gammel. Han var en av psykiatriens fremste utøvere i vårt land og var i aktivt arbeid frem til over påske og hadde planer om å trappe ned i løpet av høsten. En inoperabel hjernetumor kom ham i forkjøpet.

Han startet sitt medisinske studium i 1946 som kulletts yngste, 18 år gammel, og avsluttet det som kulletts bestemann. Han ble cand.med. i Oslo i 1952 og godkjent spesialist i psykiatri i 1961. Det lå meget usagt idealisme mellom linjene i hans liv. Han ønsket å være der hvor han kunne gjøre mest praktisk nytte for seg.

I 1955 var han ved Presteseter psykiatriske sykehus, på den tid da de nye psykofarmaka ble tatt i bruk. Det ble en skjellsettende opplevelse for ham som forankret ham i det psykiatriske fagfelt. Han ble etter hvert en av våre mest erfarne klinikere på dette området, ikke bare med hensyn til hva medikamentene gjør, men også hva de muliggjør av psykososiale tiltak. Slik sett ble han en av de mest markante reformatorer i norsk «tungpsykiatri», dvs. i behandling av og omsorg for de kronisk sinnslidende.

Han fikk brukt sine kliniske og administrative evner ved Dikemark og senere ved Opdøl psykiatriske sykehus i Møre og Romsdal. I 1982 ble han avdelingsoverlege ved den psykiatriske klinikken i Tønsberg. Han var like sentral når det gjaldt å videreutvikle det desentraliserte psykiske helsevern. Fra 1992 arbeidet han også selv ved et distriktspsykiatrisk senter i Holmestrand.

Ole Herman var særdeles kunnskapsrik og hadde mange interesser og talenter – kjapp og uredde i debatter, dyktig og glad i musikk og sjakk. Hans klare tanke og kloke resonnement ble verdsatt langt utover den kliniske hverdag, han var et skattet medlem av utallige utvalg og komiteer. I Den norske lægeforening hadde han mange tillitsverv, som formann i Norsk psykiatrisk forening, i spesialitetskomiteen i psykiatri og endelig i Legeforeningens spesialitetsråd. Han var fagets sentrale representant i de offentlige utvalg som reviderte lovene om psykisk helsevern og straffelovens særreaksjoner. Han var i mange sammenhenger rådgiver for Sosialdepartementet og var ofte benyttet som psykiatrisk sakkyndig i rettsvesenet.

Det blir et tomrom etter ham, både i norsk psykiatri og hos Magnhild og de voksne barna han etterlater. Vi sørger, men han lever videre i det gode bilde av en ryddig og uredde kollega og venn og et trygt og godt menneske for oss alle.

Finn Magnussen

Otto W. Steinfeldt-Foss

Publisert: 21. oktober 2004. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.